

Čís. 9974.

Nebyly-li ve sporu o uznání nemanželského otcovství tvrzeny okolnosti, jež by opodstatňovaly potřebu znaleckého důkazu zkouškou krve, neměl odvolací soud podkladu, by nařídil důkaz ten z úřadu.

(Rozh. ze dne 7. června 1930, Rv I 1873/29.)

Žalobě o uznání nemanželského otcovství a o placení výživného bylo vyhověno soudy všech tří stolic.

Nejvyšší soud uvedl v otázce, o niž tu jde, v

důvodech:

Odvolacímu řízení nelze důvodně vytýkati kusost proto, že nebyl proveden důkaz zkouškou krve. Neprávem vidí sice odvolací soud v tomto důkazu nepřipustnou novotu proto, že tento důkaz byl žalovaným nabídnut teprve v odvolání. Důkaz zkouškou krve jest ve své podstatě důkazem znaleckým. Důkaz znalci lze však naříditi i z úřadu (§§ 183 čis. 4, 315, 368 c. ř. s., srov. též § 60 j. n.). Poněvadž však dovolatel netvrdil ve sporu skutkové okolnosti, které by potřebu znaleckého důkazu zkouškou krve opodstatňovaly, zejména, že má žalobce jiný krevní typ, než žalovaný a nemanželská matka, neměl odvolací soud podklad, by důkaz ten nařídil z úřadu (čís. 7903 sb. n. s.). Není tedy dovolací důvod čis. 2 § 503 c. ř. s. opodstatněn.

Čís. 9975.

Velikonoční pondělí 1930 nebylo svátkem ve smyslu § 126, druhý odstavec, c. ř. s.

(Rozh. ze dne 7. června 1930, R II 196/30.)

Soud první stolice odmítl odvolání ve směnečné rozepři pro opozděnost. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a uložil prvému soudu, by odvolání přijal k soudu. **Důvody:** Odvolání ve směnečné věci bylo podáno žalovanou stranou dne 22. dubna 1930, ač osmidenáti lhůta uplynula již dne 20. dubna 1930. Dne 20. dubna byla však neděle a proto vzhledem k ustanovení § 126 c. ř. s. mohlo býti podáno odvolání ještě v pondělí dne 21. dubna 1930. Dne 21. dubna 1930 bylo však velikonoční pondělí. Podle zákona ze dne 3. dubna 1925, čis. 65 sb. z. a n. nelze tento den považovati ani za státní svátek, ani za památný den. Avšak veřejnost se domáhá neustále, by i velikonoční pondělí bylo prohlášeno za sváteční den, a i vláda vzhledem k tomu stanoví různé výjimky pro tento den, ovšem jen vnitřními nařízeními, a tak i upravila i poštovní službu dne 21. dubna 1930, že se úřadovalo pro strany jen dvě hodiny, jak zjišťuje soud dotazem u poštovního

úřadu. Vzhledem k tomu vzešla by stranám jistě újma jimi nezaviněná, kdyby tento den byl považován za všední den, a proto domnívá se rekursní soud, že jest pohlížeti, pokud se týká soudních lhůt, na tento den jako na den sváteční. Proto nekončila v tomto případě lhůta k odvolání dnem 21. dubna 1930, nýbrž jest za to míti, že odvolání podané dne 22. dubna 1930 bylo podáno v čas.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Svátkem ve smyslu § 126 druhý odstavec c. ř. s. jest jen některý ze dnů vyjmenovaných v §§ 1 až 3 zákona čis. 65/25 (sr. § 4 téhož zákona). Nelze proto za svátek uznati velkonoční pondělí roku 1930, ano tam není jmenováno a nespadlo v jedno s jedním ze dnů tam uvedených. Skutečnosti uvedené v napadeném usnesení nemají moc zákona.

Čís. 9976.

Jde o žalobu z rušené držby, domáháno-li se toho, by žalovanému bylo zakázáno zříditi budovu na pozemku, k němuž přísluší žalobci právo služebnosti, a by mu bylo nařízeno, by ustal v provádění stavby, a navrženo-li opatření podle § 341 obč. zák.

(Rozh. ze dne 12. června 1930, R I 374/30.)

Žalobci domáhali se žalobou, by bylo žalovanému zakázáno, by na dílci pozemku, přes nějž přísluší žalobcům právo chůze a jízdy, nezřídil budovu (jatky s lednicí); a by bylo žalovanému nařízeno, by ustal v provádění této stavby, a navrhli na základě této žaloby povolení prozatímního opatření podle § 341 obč. zák. Soud první stolice uznal rozsudkem podle žaloby. Soud druhé stolice nevyhověl odvolání (správně rekursu) žalovaného a napadený rozsudek (správně konečné usnesení) potvrdil. Dovolání žalovaného soud druhé stolice odmítl.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu do odmítacího usnesení.

D ů v o d y:

Rozhodnutím soudů druhé stolice ze dne 8. října 1929 bylo vysloveno, že »se odvolání (správně rekursu) žalovaného z rozsudku (správně konečného usnesení) okresního soudu ze dne 17. května 1929 nevyhovuje a napadený rozsudek (správně konečné usnesení) potvrzuje«. Toto rozhodnutí jest vydáno zřejmě ve formě pouhého usnesení. Nicméně žalovaný napadl je odvoláním, vycházejí z názoru, že jde vlastně o rozsudek odvolacího soudu vydaný po ústním odvolacím jednání a jen ve formě pochybený. Již v plenárním rozhodnutí ze dne 28. listopadu 1921, čis. pres. 1210/21 (čis. 1309 sb .n. s.) bylo dovozeno, že, pochybí-li